

μάντης

μάντης, ο, θηλ. **μάντισσα, η**, ουσ. [*<*μσν. μάντης *<*αρχ. μάντις], ο μάντης· αυτός που έχει την ικανότητα να προβλέπει κάτι με επιτυχία: «μάντης είναι και ξέρει πάντα ποιος θα είναι ο νικητής;»·

- *κάνε με μάντη να σε κάνω πλούσιο*, βλ. φρ. *κάνε με προφήτη να σε κάνω πλούσιο*, λ. προφήτης·

- *μάντης κακών*, αυτός που έχει την ικανότητα να προβλέπει το κακό που θα συμβεί: «δε θέλω να γίνω μάντης κακών, αλλά τα πράγματα θα χειροτερέψουν».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας